

16/04/2015

מנכ"ל משרד הבריאות, פרופ' ארנון אפק

מנכ"לית משרד האוצר, יעל אנדורן

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים אלה נפרש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

לפניכם סיפורה של מיכל, על החשיבות העצומה של ליווי מטופלים על ידי בני משפחתם בבתי חולים, ועל חוסר התיאום בין אנשי הצוות המטפל שגורם להזנחת בעיות חשובות של החולים:

"אשפזו את אבא בפנימית ב-7 בבוקר, אחרי לילה מפרך במיון.

המחלקה הפנימית היא יקום מקביל. חולים חסרי אונים מופקדים בידיהם (הלא תמיד חמות ונאמנות) של הצוות הרפואי- סיעודי. הנה לדוגמה שיחה אמיתית עם רופא בדלפק בשעה 19:00:

אני: 'אני מבינה שאתם לא נותנים לאבא שלי אינסולין והסוכר שלו כבר הגיע ל-300. למה?'

דוקטור: 'לא יודע. צריך לשאול את א' האחות שאחראית על החדר שלו.'

אני: 'אבל אתה הרופא, לא?'

דוקטור: אני לא מתעסק בזה, אני לא יודע. לא זוכר הכל בע"פ. זה הכל בתיק שלו.'

אני: 'אז אולי אתה יכול לבדוק בתיק (בבקשה, זה רק לעיין במחשב שמולך)?'

דוקטור: 'לא, חכי לאחות היא תיכף תבוא.'

אחרי 5 דקות מגיעה א' האחות לדלפק. אני משתפת אותה בסיפור.

אחות: 'אז מה את רוצה ממני?'

אני: 'שתבדקי את עניין האינסולין.'

אחות: 'זאת לא החלטה שלי, זה הרופא צריך להחליט.'

יש חור בדלי...

ביום השני לאשפוז אמר הרופא הבכיר שצריך לעשות בדיקת MRI ביום ראשון ועד אז אין מה לדבר על שחרור.

מזכרתי בראיון שראיתי לפני כשבועיים אצל אילנה דיין, שם סיפר רופא מאיכילוב על הקצאת בדיקות MRI למחלקות. 'לפנימית אין בכלל', הוא אמר. ואני חשבתי לעצמי - עובדה שיש, ועוד לאיש בן 90. הרופא ההוא כנראה הגזים.

אז זהו - שאין.

היום יום שישי. שחררו אותו הביתה. הם פוחדים מזיהומים. צודקים, בית חולים הוא מקום מסוכן לחולים. בהמלצות כתוב: 'בדיקת MRI. המשך טיפול בקהילה.' במכתב כתבו שמצבו טוב ומיוצב. בדיקות הדם - עוד מהמיון. איך יודעים? לא יודעים. 'הרופאה יודעת, דברו אתה.'

אני: 'ואיפה הרופאה עכשיו?'

אחות: 'לא יודעת. אולי ירדה למיון. לא פה.'

יש חור בדלי...

אז אבא בבית עכשיו, מרגיש בדיוק כמו לפני האשפוז.

לאבא שלי יש (גם) דמנציה. אחרי 3 ימי אשפוז, הוא חזר ואמר שהוא לא מבין מה הוא עושה שם.

לי אין דמנציה, אבל גם אני לא מבינה מה הוא עשה שם.

מדינת ישראל, מרץ 2015.

מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו. מסקנות ועדת גרמן משנת 2014 לא ימומשו אף הן, עקב פיזור הכנסת והממשלה וקיום הבחירות מוקדם מהצפוי.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידיכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חייהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם ולהפציר בכם להתגייס למטרה, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המיידי,

צוות "מכתבים לבריאות"